

ת"פ 25294/06/16 - מדינת ישראל נגד כ ש

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 25294-06-16 מדינת ישראל נ' ש(עציר)
בפני כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ

המאשימה

מדינת ישראל
באמצעות עו"ד רחל אהרוני
מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

נגד

הנאשם

כ ש
ע"י ב"כ עו"ד מאיה גלעדי
וע"י עו"ד ורד בירגר מטעם הסניגוריה הציבורית

הכרעת דין

הרקע וכתב האישום

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין תשלז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); חבלה במזיד ברכב - עבירה לפי סעיף 413 לחוק, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 275 לחוק, חבלה ופגיעה בנסיבות מחמירות תוך שימוש בנשק קר - עבירה לפי סעיף 334 יחד עם סעיף 335 לחוק; החזקת סכין - עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק, נהיגה ללא רשיון נהיגה בתוקף - עבירה לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], ו - 6 עבירות של אי ציות לרמזור - עבירה לפי תקנה 22 לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.
- בכתב האישום תואר האירוע כדלהלן: רשיון הנהיגה של הנאשם אינו בתוקף משנת 2010. ביום 4.6.16 בסביבות השעה 1:00 נהג הנאשם בשכונת גילה בירושלים ברכב הרשום על שם אישה אחרת ומצוי בחזקתה של אשת הנאשם. שוטרים שנסעו בניידת בילוש סימנו לנאשם באמצעות כריזה בצופר משטרתי והבהוב לעצור לבדיקה, אולם הנאשם פנה מיד פניית פרסה במטרה לחמוק מהשוטרים, ופנה ברכב חונה. לאחר מכן החל בנסיעה מהירה ברחובות גילה. השוטרים בניידת הבילוש נסעו אחרי הנאשם והפעילו את הסירנה המשטרית שפעלה במשך כל המרדף. הנאשם חצה צומת ברמזור אדום והמשיך לצומת הרחובות הרוזמרין, דב יוסף, אונטרמן והגנת. בצומת זו בוצעה חסימה של הכביש על ידי ניידת משטרה גלויה עם אורות כחולים באמצע הכביש. הנאשם עקף את החסימה על ידי עקיפת הניידת, עבר במהירות גבוהה מאד במרחק של פחות ממטר מאחד השוטרים ובכך סיכן אותו. הוא חצה צומת נוספת ברמזור אדום, ולאחר מכן נכנס לכיכר בצומת הרחובות הסיגלית ודב יוסף. הנאשם נכנס לכיכר במהירות מופרזת ועלה עם שני גלגלים על הכיכר. הוא חצה את הכיכר, ולמרדף הצטרפה ניידת נוספת. שגם היא הפעילה סירנה במשך המרדף. הנאשם המשיך בנסיעה לכיוון רחוב יעקב פת, ועבר צומת נוספת ברמזור אדום ובמהירות של 130 קמ"ש, כאשר המהירות המותרת במקום היא 70 קמ"ש.

בצומת עמד רכב אזרחי שנאלץ לבלום כדי שלא להיפגע מרכב הנאשם. הנאשם המשיך בנסיעה וחצה צומת נוספת באור אדום ובמהירות 130 קמ"ש כאשר המהירות המותרת היא 60 קמ"ש, עקף רכב אזרחי וכמעט פגע בו ונסע לכיוון רחוב גולומב. בשלב זה הצטרפה למרדף ניידת נוספת. הנאשם פנה לרחוב גולומב ונסע עד צומת הרחובות גולומב ומשה שרת. בצומת היו מספר כלי רכב אזרחיים שנאלצו לסטות מנתיבם ולבלום עקב נסיעתו הפרועה של הנאשם. בצומת הרחובות גולדמן ומשה שרת המתין קצין הסיוור כפיר האמר שביצע חסימה באמצעות ניידת המשטרה שלו, תוך הפעלת האורות הכחולים של הניידת. האמר חיכה מחוץ לניידת וסימן בידיו לנאשם לעצור, אולם הנאשם המשיך בנסיעה ופנה לרחוב משה שרת. כפיר האמר תיקן את החסימה, והנאשם שעט ברכבו לעבר הניידת של כפיר, אשר נאלץ לקפוץ מהניידת כדי שהנאשם לא יפגע בו, וכתוצאה מכך נחבל ברגליו. הנאשם המשיך בנסיעה לכיוון הרחובות קוליץ ושולוב כאשר בעקבותיו שתי ניידות משטרה וניידת הבילוש. בכיכר קוליץ ביצע השוטר יורי דומברובסקי חסימה נוספת על ידי העמדת ניידת משטרה גלויה על הכביש. הנאשם שעט לעברו של יורי ועלה על אי התנועה. יורי חש סכנה לחייו וירה מאקדחו כדור אחד, אשר פגע בדלת הנהג ברכב בו נהג הנאשם. את כל המתואר עשה הנאשם במטרה לברוח מהמשטרה, תוך שהוא נוהג בפראות ומסכן את חייהם של המשתמשים בדרך ושל השוטרים שניסו לעצרו. באותה עת החזיק הנאשם ברכב שני סכינים, סכין קפיצית שאורך להבה 12 ס"מ וסכין יפנית. על גופו החזיק הנאשם סכין נוסף שאורך להבו 4 ס"מ.

3. בתשובה לאישום שניתנה ביום 20.9.16 טענה ב"כ הנאשם בפירוט רב כי הנאשם מודה בעיקרי העובדות, אולם הוא ברח מפני השוטרים מאחר שחשש שהם עבריינים המתכוונים "לחסל" אותו. היא התייחסה גם למצבו הנפשי של הנאשם בזמן האירוע. במהלך הדיונים בתיק הובהר עוד, ע"י הנאשם ובאותו כוחו, כי הנאשם הוא בעל הרשעות קודמות ומעורה בעולם העברייני, עבר נסיונות חיסול ואף נאלץ לברוח מישראל לתקופה ממושכת, כך שלטענת הנאשם חששו היה מבוסס ואיננו חשש בעלמא.

4. אציין כי לקראת סיום פרשת ההגנה בתיק חל שינוי בייצוגו של הנאשם, עוה"ד מאיה גלעדי התפטרה מהייצוג והוחלפה בעו"ד ורד בירגר מטעם הסניגוריה הציבורית. לאחר החלפת הייצוג שונו מעט דגשים שונים, אולם קו ההגנה של הנאשם לא השתנה. התרשמתי כי שתי הסניגוריות ייצגו את הנאשם באופן מקצועי ויעיל, והנאשם זכה להגנה מקצועית וטובה במהלך כל המשפט.

בעקבות החלפת הייצוג ביקשה עו"ד בירגר להוסיף ראיות נוספות וכן לחקור שנית חלק מעדי התביעה. בקשותיה נהנו בחלקן, כפי שעולה מהדיונים הרלוונטיים.

ראיות התביעה

5. רוב רובם של עדי התביעה הם שוטרים שנטלו חלק במרדף אחרי הנאשם. אפתח בדיון בעדויות אלה, ולאחר מכן אתייחס לעדי התביעה הנוספים.

כפיר האמר

מפקח כפיר האמר הוא קצין סיוור בתחנת מוריה. העד תיאר (פרוטוקול עמ' 11 ואילך) כי הזמן האירוע שהה בגבעת משואה, כאשר קיבל דיווח על רכב הבורח מצוות הבילוש בגילה, חוצה רמזורים והתנגד לפחות ברכב אחד. הוא נסע לרחוב גולומב בניידת משטרה מזוהה (רכב כחול לבן, אורות כחולים), והעמיד את הרכב כך שיחסום חלק מהכביש. חלקו האחר של הכביש היה חסום על ידי כלי רכב שהמתינו ברמזור אדום. הוא יצא מהרכב, אולם הנאשם שהגיע למקום וראה את החסימה פנה ימינה לכיוון רמת שרת. העד הסביר כי הניח

שהנאשם ברכב יחזור בחשרה לכיוונו, כיון שהיה ערב שבת וברחוב משה שרת קיימת חסימה, כך אכן היה. הנאשם ביצע פרסה ונסע במהירות לכיוונו. וכך תיאר העד את שארע:

"ראיתי את הרכב מגיע אלי, פחדתי שהרכב עומד לפגוע בי.... הייתי בטוח שהוא עומד להיכנס בניידת, יצאתי מהניידת כדי שלא אפגע, לא ידעתי אם לקחת ימינה או שמאלה, לאן הוא ילך ולא יפגע בי, ניסיתי לנחש לאן ילך, נפלתי על הרצפה כשהראש שלי מצד שמאל של הרכב, הראש שלי בלט לכביש מהקו הדמיוני שעובר מהניידת...."

זה היה עניין של שניה. כשהייתי על הרצפה עם הראש על הכביש, ראיתי את הרכב נוסע במהירות לכיוון הראש שלי, והצלחתי להזיז את הראש כדי שהרכב לא יפגע בי, והוא באמת לא פגע בי. אני לא יודע מה הוא ראה ומה לא. כשהוא ראה את הראש שלי הוא שבר ימינה...." (עמ' 11 שורות 13-23).

ובהמשך:

"היתה האצה של הרכב, לא האטה, אני זוכר את הרוח שהרגשתי מהגלגל" (עמ' 12 שורה 29).

העד העריך כי רכבו של הנאשם עבר סנטימטרים ספורים מראשו (שם, שורה 31).

6. בחקירה נגדית נשאל האמר מדוע לא הציב דוקרנים כדי לחסום את הנאשם, והשיב שלא היה לו הזמן הדרוש לכך, כי הנאשם אמור היה להגיע תוך זמן קצר מאד (עמ' 17). הוא התייחס גם לאישור לירי שניתן על ידו, והבהיר כי לאור הנתונים שנמסרו בקשר - רכב הנוסע במהירות מופרזת ומסכן חיי אדם, לא נענה לפניות שוטרים ומנסה לדרוס שוטר ולעלות לו על הראש, ולא מאט, קיים לסיכון חיי אדם. כפי שסיכן אותו עצמו, היה הנאשם עלול לסכן גם אזרחים חפים מפשע או שוטרם אחרים. לפיכך לא היה מנוס מלעצור את הרכב בכל מחיר. העד אישר כי נתן הנחיה לירות בו, כאשר משמעות המילה "בו" היא לירות ברכבו של הנאשם (עמ' 20, 21). בהמשך הבהיר כי חשב שמדובר באירוע פח"ע או אירוע חמור אחד, שאם לא כן לא ברורה הסיבה לנהיגה כה מסוכנת של הנאשם (עמ' 23, 24).

7. שוטרים נוספים שנכחו בחלק זה של האירוע תיארו את הסיטואציה באופן שונה, כך שרכבו של הנאשם עבר בסמוך מאד להאמר, והוא נדרש לקפוץ או לברוח מפניו. כך, לדוגמא, העד אסטבן לוקאס תיאר בעמ' 50 שורה 23 ובעמ' 51 שורה 3 כי הנאשם נסע לכיוון השוטר והשוטר קפץ כדי שלא יידרס על ידו; המתנדב חיים מזרחי העיד בעמ' 57 שורה 10 כי ראה את הקצין כפיר קופץ מהמקום בו עמד וחסם את רכב הנאשם, בעמ' 58 שורה 3 חזר על התיאור של רכב הנאשם נוסע וכפיר קופץ לצד, ובעמ' 62 שורה 10 הוסיף כי האמר עמד מימין לניידת שלו; איציק איטח תיאר בעמ' 95 שורה 7 ואילך כי כפיר האמר קפץ הצידה או הפיל עצמו הצידה לאחר שהיטה את גופו והתגלגל הצידה.

לכאורה קיימת אי התאמה בין עדותו של האמר לבין עדויות העדים האחרים שתוארו, שכן האמר תיאר נפילה שהגורם לה לא ברור, ואילו העדים תיארו ניסיון יזום ואקטיבי שלו לחמוק מהרכב. אולם הפער העיקרי איננו בין העובדות המתוארות אלא בפרשנות שניתנה להן: על פי תיאורי העדים האמר נפל אל הקרקע פרק זמן קצר מאד לפני הגעת הנאשם, ורכבו של הנאשם עבר קרוב מאד אליו. האמר העיד שנפל, והעדים האחרים שלא ידעו על הנפילה הניחו שמדובר בהתחמקות יזומה של הקצין מהרכב שהתקרב אליו. מדובר באירוע שקרה בהרף עין, במרחק ממקום הימצאם של העדים האחרים, כך שגם אם קיימים פערים כלשהם בין התיאורים, אין בהם כדי לפגוע באמינות העדים.

8. כפיר האמר נחקר פעם נוספת לבקשת הסניגורית, בעקבות חילופי הייצוג בתיק (עמ' 194 ואילך). הוא נימק את ההנחיה שנתן לירות ברכב הנאשם, והסביר כי על פי נוהלי הירי, כאשר מבוצעת עבירה מסוג פשע וקיימת סכנת חיים, כפי שהיתה לגביו, קיימת סמכות ירי לשוטר, גם אם לא ניתנה לו פקודה. הוא הוסיף כי לאחר שראה את הפראות בה נסע הרכב ולאחר שכמעט נפגע הבין שיש לעצור את הרכב. האמר אישר שנתן פקודת ירי, אך לא זכר שנתן את הפקודה ליחידה 731 (ניידת הבילוש) בלבד. הוא הוסיף כי החובה לירות תחילה באויר אינה מחייבת בנסיבות בהן קיימת סכנה והדבר אינו אפשרי. לאחר שהופנה לדבריו המדוייקים בגל הקשר השיב האמר כי אישר ירי בגלגלים על מנת לעצור את הרכב, ולא ירי במטרה לפגוע בנהג (עמ' 196).

9. מעדות האמר עולה כי לא ניתן לייחס לנאשם כוונה לפגוע בו. האמר העיד כי אינו יודע אם הנאשם ראה אותו ומה ראה. ודאי שלא ניתן לייחס לנאשם צורך לצפות את נפילתו המפתיעה של האמר. לפיכך, לא ניתן לייחס לנאשם כוונה לדרוס את קצין המשטרה לאחר שנפל על הכביש בסמוך לניידת. אולם ניתן לייחס לנאשם אחריות לנהיגה במהירות מופרזת, שלא אפשרה לו להבחין בסכנות ולהגיב אליהן, ובכך העמידה בסכנה את שלומו של האמר.

רכב הבילוש

10. **רס"ר אמיתי חיון** הוא בלש בתחנת מוריה והיה בתפקיד ברכב הבילוש שפנה לראשונה אל הנאשם; פניה שבעקבותיה החלו ההימלטות, המרדף והאירוע כולו. חיון העיד בעמ' 26 ואילך כי שהה ברכב הבילוש המוסווה עם בלש נוסף שנהג ברכב, כשהוא (חיון) היה המפקד. לדבריו הם הבחינו ברכב הנאשם ולאחר בדיקה בטאבלט המשטרה ובמסוף החליטו לסמן לרכב לעצור לבדיקה. הנהג סימן לרכב לעצור בצד באמצעות מערכת כריזה המשמיעה קול אופייני לניידות משטרה, אולם הרכב ביצע פניית פרסה חדה, פגע ברכב קונה והחל בנסיעה מהירה. השוטרים דיווחו בקשר על הרכב הנמלט והחלו במרדף אחריו.

העד תיאר (בעמ' 27 לפרוטוקול) את המרדף של רכב המשטרה הסמוי אחר רכבו של הנאשם, אשר נסע מקצה רחוב שבתי הנגבי, בו ביצע פניית פרסה, דרך כיכר לכיוון רחוב המור, לאחר מכן לרחוב הרוזמרין, כאשר בצומת הלבונה - רוזמרין היתה ניידת סיור שביקשה לבצע חסימה, אולם הנאשם עבר את הצומת והמשיך בנסיעה לכיוון רחוב דב יוסף.

11. ראוי להדגיש את דברי העד, לפיהם כבר בצומת הרחובות הלבונה - רוזמרין נעשה נסיון לחסום את הנאשם על ידי ניידת בילוש, דהיינו ניידת משטרה גלויה שאיננה רכב מוסווה. ברור, איפוא, שלכל הפחות משלב זה ברור היה לנאשם שהרודפים אחריו הם שוטרים ולא עבריינים או מתחזים. עובדה זו משמעותית בהקשר של טענת ההגנה של הנאשם, לפיה חשד שמדובר בעבריינים מתחזים ולא בשוטרים, כפי שיפורט בהמשך.

חיות המשיך בעדות ותיאר את המרדף של רכב המשטרה אחרי רכבו של הנאשם, אשר המשיך לכיוון כיכר פרדוס - בית צפפה, לאחר מכן לרחובות יעקב פת, יהודה הנשיא, צומת פת, רחוב בר יוחאי ורחוב אליהו גולומב. כשהגיע לצומת רמת שרת פנה ימינה ועלה לכיוון רמת שרת, לאחר מכן פנה פניית פרסה בחזרה לרחוב גולומב, והמשיך לרחוב קוליץ לכיוון גן החיות, שם נעצר בכיכר. במהלך כל המרדף נשמר קשר עין בין העד לבין רכב הנאשם (עמ' 27 שורה 12). העד הוסיף כי החל מתחילת המרדף ברחוב הרוזמרין הצטרפו למרדף גם ניידות סיור גלויות (עמ' 27 שורות 19-21), וכן התייחס באופן ספציפי לנסיעה בכיכר פרדוס, שם הצטרפו

למרדף שתי ניידות סויר, אחת מאחורי רכב הבילוש והשניה הגיעה מהכיוון הנגדי בניגוד לתנועה והצטרפה למרדף, כאשר רכב הנאשם המשיך בנסיעה מהירה והניידות אחריו (עמ' 27 שורה 23 ואילך). הוא תיאר את נהיגתו של הנאשם כנסיעה מהירה, פראית, ללא התחשבות במעברי חציה, כיכרות, בחלק מהמסלול ברמזורים אדומים תוך סיכון ממשי של חיי אדם (עמ' 28 שורה 15 ואילך).

העד התייחס בדבריו לסרטון **ת/5**, אשר צולם במצלמת אבטחה סמוך לצומת פרדוס, שם נראים הרכב האזרחי ומיד לאחריו ניידות המשטרה, כולם נוסעים במהירות גבוהה.

12. בחקירה הנגדית נשאל חיון על נסיבות הימצאות ניידת הבילוש במקום המפגש עם הנאשם, והשיב שעבודת הבילוש מתבססת על מודיעין והוא אינו יכול לחשוף את סיבת הימצאותו באותו לילה בגילה (עמ' 29 שורות 17, 18). התקיים דיון בשאלה האם יש להורות לעד להשיב על שאלה זו. בהחלטות ביניים שניתנו במהלך הדיון סברתי, ואני סבורה גם עתה, כי אין רלוונטיות לשאלה הפתוחה מה עשו הבלשים במקום, ולא היה מקום להורות להם להשיב על שאלה זו. עם זאת, איפשרתי חקירה לגבי השאלה אם נסיבות הימצאותם של הבלשים במקום היתה קשורה לנאשם, מתוך תפיסה שאם היה קשר כזה, יתכן שנסיבות הימצאותם של הבלשים רלוונטיות לתיק, אולם אם הימצאותם במקום לא היתה קשורה לנאשם אין מקום להמשיך חקירה בנושאים מודיעיניים שאינם נוגעים לנאשם שבפני.

העד חיון נשאל מדוע עצרו את הנאשם לבדיקה והשיב כי החשד התעורר בעקבות בדיקת מסוף שהעלתה כי הרכב רשום על שם אישה, השעה המאוחרת, החלונות המושחרים שלא איפשרו לראות מי נמצא ברכב והעלו חשד. הוא הוסיף כי המרדף אחר הנאשם החל לאחר שלא נענה לסימן המורה לו לעצור בצד, פנה פניית פרסה ופגע ברכב חונה (עמ' 33). משלב זה של תחילת המרדף הופעלה הסירנה ברכב הבילוש (עמ' 34 שורות 3, 4; עמ' 37 שורות 2-4). עוד העיד כי ברכב המשטרה נהג השוטר השני שנמצא איתו ברכב, לוקאס, והוא עצמו ניהל את המרדף. הוא נשאל מדוע לא הפעיל את ה"צ'קלאקה", את האורות המהבהבים, והשיב כי לא עשה כך מאחר שהיה עסוק במרדף עצמו, בהעברת הדיווח בקשר וכדומה (עמ' 35).

13. **רס"ל לוקאס אסטבן** היה הבלש הנוסף שנסע עם אמיתי חיון ברכב הבילוש מתחילת האירוע, והוא שנהג ברכב המשטרה המוסווה. העד העיד כי הבלשים ראו את רכבו של הנאשם חולף מולם במהירות, ונסעו אחריו כדי לראות מדוע. הם בדקו את מספר הרכב ומצאו כי הוא רשום על שם אישה, ומאחר שראו גבר נוהג החליטו לבדוק אותו וסימנו לו באמצעות מערכת הכריזה לעצור בצד. אולם במקום לעצור הרכב פנה במהירות לרחוב שבתאי הנגבי, נכנס לחניון ברחוב הסיגלית ופגע ברכב חונה והמשיך בנסיעה לכיוון ממנו הגיע (עמ' 43 שורה 20 ואילך). השוטרים נסעו אחריו, הפעילו סירנה וסימנו לו פעם נוספת לעצור באמצעות מערכת הכריזה, אך הנהג המשיך לנסוע במהירות, ואמיתי דיווח על כך (שם שורה 27). בהמשך עדותו הוסיף כי בצומת הרחובות הרוזמרין ודב יוסף התווספה ניידת נוספת למרדף, מספר שניות עד דקה לאחר תחילת המרדף (עמ' 44 שורות 30, 32). העד לוקאס תיאר את המרדף, כאשר רכב הנאשם המשיך בנסיעה, ברחוב דב יוסף ניידת כחולה ניסתה לעצור אותו אך הוא עקף אותה, עבר ברמזור אדום בצומת שבתאי הנגבי - דב יוסף, בכניסה לכביש בגין עבר פעם נוספת ברמזור אדום ורכב שעמד להיכנס לצומת בלם (עמ' 43), ובהמשך עבר ברמזורים אדומים נוספים (עמ' 44). הוא ציין כי בסמוך לצומת פת בדק את שעון המהירות של הניידת וזה עמד על 130, כך שהנאשם נסע לכל הפחות במהירות של 130 קמ"ש (עמ' 44 שורה 2). בהמשך תיאר לוקאס את המפגש בין רכב הנאשם לבין כפיר האמר, והעיד כי הנאשם נסע מרמת שרת לכיוון רחוב קוליק, שם עמדה ניידת סויר כחולה עם סירנות במטרה לחסום אותו. אולם רכב הפורד של הנאשם עקף את הניידת וכמעט

דרס את השוטר שעמד על ידה, אשר קפץ הצידה בדקה ה-90. רכב הבילוש נסע אחרי הנאשם כשביניהם ניידת סיור, לכיוון גן החיות, כשראה את הפורד עולה על כיכר. העד ירד מהרכב ובשלב זה זיהה את הנאשם. הוא ראה את הנאשם מנסה להשתחרר משוטרי הסיור שהיו במקום, רץ לעבר הנאשם, הפילו אותו ואמר לו שהוא עצור. הנאשם היה בהלם וניסה לקום ולכן, לדבריו, היכה אותו על פניו כדי **"להוציא אותו מההלם ולנטרל אותו שלא יברח כי אם היה קם ומנסה לברוח היה לו עסק גם עם השוטרים האחרים. כדי להפחית את הנזק השתמשתי בכח ונתתי לו אגרופ, והוא הפסיק להתנגד ושמתי לו אזיקים"** (עמ' 44 שורות 15-18, וכן התיאור הקודם למראה המקום). בהמשך הבהיר כי לא נתן לנאשם "בוקס" אלא "מכת ניטרול" לא חזקה (עמ' 53 שורה 3).

אציין כי סוגיית השימוש בכח ושאלת ההצדקה של הפעלת הכח ע"י מתן מכת אגרופ לנאשם לא הועלתה כפולגתא ישירה בתיק זה, שכן הסוגיה הנדונה היא מעשיו של הנאשם ולא התנהגותו של השוטר, ועל כן לא ארחיב בנושא.

14. העד לוקאס ליווה את הנאשם לקבלת טיפול בבית החולים, ותיאר כי במהלך בדיקת הרופא הבחין בבד מקופל בתוך מכנסיו של הנאשם, נטל אותו ומצא כי בתוכו הוסתר סכין מאולתר (ת/7), שהנאשם החזיק על גופו (פרוטוקול עמ' 45).

בחקירה הנגדית נשאל לוקאס על ההימנעות מהפעלת מערכת הכריזה וה"צ'קלאקה", והשיב כי שותפו אמיתי ניסה להפעיל את מערכת הכריזה והיא לא פעלה. לגבי הצ'קלאקה השיב כי במהירות הגדולה בה נסעו לא היה באפשרותם לעשות דבר נוסף, והוסיף כי בדרך כלל הם יוצאים בצוותים של שלושה, כשאחד השוטרים יושב מאחור, והוא שמפעיל את המערכת שנמצאת מאחור (פרוטוקול עמ' 46, 47). לגבי אמצעי זיהוי משטרתיים נוספים העיד לוקאס כי כובעי זיהוי משטרתיים אינם נחבשים בתוך הרכב אלא רק כשיוצאים החוצה, וכי במהלך המרדף הופעלה סירנה משטרתית (עמ' 48).

ניידת המתנדבים

15. העד **חיים מזרחי** הוא מתנדב במשטרה מזה 9 שנים בתפקידי סיור. בזמן האירוע היה בניידת סיור עם מתנדב נוסף, אליה איבנוב. הוא העיד כי בזמן סיור שגרתי שמעו בקשר על מרדף אחר אדם שאינו נענה לקריאות לעצור. הניידת היתה סמוכה למקום, ועל כן הגיעו לרחוב הרוזמרין וחסמו את הרחוב. לא היה באפשרותם לחסום ארבעה נתיבים, הם חסמו שלוש הנתיבים והנאשם ניצל זאת, עקף את הניידת מצד שמאל ופנה לכיוון היציאה משכונת גילה. מכאן ואילך נותק קשר העין בין הניידת לרכב הנאשם, אולם הניידת המשיכה במרדף בהתאם לדיווחים בקשר. בסמוך לרמת שרת חודש קשר העין, והעד העיד כי ראה את הנאשם יורד מרמת שרת לכיוון גבעת משואה, נחסם על ידי כפיר האמר כשהאמר קפץ ממקום עמידתו, והרכב המשיך בנסיעה כשהוא עובר באור אדום לכיוון גבעת משואה. הניידת המשיכה במרדף עד שהנאשם נחסם על ידי ניידת, עלה על אי תנועה ונעצר (עמ' 57).

לעד הוצג הסרטון ת/5 והוא זיהה בו את הניידות הרודפות אחר הנאשם, כאשר הניידת שלו נכנסת לכיכר עם אורות כחולים דולקים, ומקומה הוא שלישית מבין שלושה רכבי המשטרה, כולל רכב הבילוש (עמ' 58 שורות 22, 23).

16. בחקירה הנגדית השיב העד כי לא פרש מחסום דוקרנים הן משום שלא היה זמן מספיק לכך והן משום שכמתנדבים אסור להם לבצע פעולה זו (עמ' 60). עוד השיב כי לא כרז לנאשם לעצור כיון שלא היה צורך בכך, כיון שהסירנה דלקה והוא שמע את רכב הבילוש כורז לו (עמ' 61).

ניידות נוספות

17. **רס"ר נאיף עבדאללה** הוא סייר במרחב מוריה. ביום האירוע שמע ברשת הקשר דיווח על רכב שלא נענה לקריאות שוטרים לעצור ונגח רכב שעמד בצד הכביש. הוא היה בדרכו לרחוב דב יוסף בגילה, והבחין ברכב החשוד כשהוא נכנס לכיכר לכיוון דב יוסף ופרדוס. העד עבר לנתיב הנגדי והגיע לכיכר מיד לאחר שעברו בו רכב הנאשם, אחריו ניידת הבילוש ואחריה ניידת המתנדבים. העד הצטרף למרדף אחר רכב הנאשם כשהניידת שלו היא השלישית או הרביעית מבין ניידות המשטרה, וקשר העין נשמר חלקית. הוא ראה את הנאשם עובר ברמזור אדום, ולאחר מכן ראה את הנאשם פונה לכיוון רמת שרת, מבצע פניית פרסה ויורד לכיוון הנגדי, וחולף על פני הניידת שחסמה את הרחוב. אז שמע בקשר את כפיר האמר שאמר כי הנאשם כמעט דרס את ראשו, כי הוא מסכן חיים ויש אישור לירי. בשלב זה הצטרפו למרדף מספר ניידות, והעד החליט לאגף את רכב הנאשם מכיוון גן החיות ולחסום אותו. כשהגיע לגן החיות הרכב נעצר כבר, והנאשם שכב אזוק על הכביש (פרוטוקול עמ' 63). העד עבדאללה אף הוא העיד כי הנאשם נהג באופן שסיכן את עצמו, סיכן עוברי אורחי, אנשים וכלי רכב, סיכן את השוטרים במרדף ולא נענה לקריאותיהם. הוא הוסיף כי למרדף הצטרפו מספר ניידות משטרה בעלות אורות מהבהבים, וכי הניידת שלו היתה תחילה ללא רואות כחולים, אך מיד לאחר שהגיע לכיכר והשתלב במרדף הדליק את האורות המהבהבים (עמ' 64).

18. **רס"ר איציק איטח** נהג בג'יפ משטרה גלוי בכביש בגין לכיוון דרום כאשר שמע בקשר דיווח על המרדף. הוא פנה והגיע לצומת פת, והבחין ברכב הפורד של הנאשם פונה שמאלה במהירות מופרזת כשרכב הבילוש דולק אחריו עם סירנות ואורות מהבהבים. גם איטח הצטרף למרדף, אם כי לא שמר על קשר עין רצוף עם רכב הנאשם. באזור רמת שרת ראה את רכב הנאשם פונה ימינה לכיוון רחוב משה שרת, מבצע פניית פרסה וחוזר, הוא ראה את הניידת של כפיר האמר חוסמת את התנועה כשהאמר עומד בסמוך אליה, ואת רכב הנאשם עוקף את החסימה בצורה מסוכנת ועובר סנטימטרים ספורים מהשוטר, אשר קפץ הצידה. הוא הצטרף לשיירה שנסעה אחרי רכב הנאשם, ונסע אחרי ניידת המתנדבים (עמ' 93). בהמשך בסוף רחוב קוליץ, מקום בו שני נתיבים הופכים לאחד, ראה את הניידת של יורי שביצע חסימה, רכב הנאשם סטה שמאלה ועלה על המדרכה במהירות גבוהה מאד ונעצר. העד הוסיף כי חשש שהמרדף יתחדש ולכן עלה על המדרכה על מנת להיות בהיכון לאפשרות של חידוש המרדף (עמ' 93, 94).

איטח העיד כי נסע בג'יפ המשטרה במהירות של 120-130 קמ"ש, והעריך את מהירות נסיעתו של הנאשם ב-150 - 160 קמ"ש (עמ' 94 שורה 17).

19. **רס"ל יורי דומברובסקי** אף הוא שוטר סיור במרחב מוריה. גם הוא שמע בקשר על המרדף המתנהל, והתקדם לעבר כלי הרכב ממקום הימצאו בשכונת קריית מנחם. הוא העמיד את הניידת כך שחסמה את נתיב הנסיעה של הנאשם מרחוב גולומב לגבעת משואה, יצא מהניידת ועמד בשטח הפרדה בין הנתיבים לפני הניידת. כשרכבו של הנאשם הגיע למקום, ירה בו על מנת לעצור אותו (פרוטוקול עמ' 68). וכך תיאר השוטר את האירוע:

"הוא טס במהירות מטורפת, עלה באיזשהו שלב על אי תנועה, הלכתי כמה צעדים אחורה, שלא ירים אותי איתו גם כן. כאשר צד שמאל של הרכב היה מולי - אני יריתי, ביצעתי ירי לעבר הרכב. לשאלת בית המשפט מה פתאום ביצעתי ירי אני משיב כי היו מלא התראות, יכול להיות שזה היה מחבלים, או רכב תופת לא היתה לנו אינדיקציה מי

נוהג בו" (עמ' 68 שורות 27-30).

20. דומברובסקי העיד כי קיבל אישור לירות על הרכב מקצין היחידה כפי האמר, אשר צעק בקשר "תירו בו הוא כמעט דרס אותי" (עמ' 69 שורה 15).

הוא הוסיף כי אחרי רכב הנאשם הגיעה ניידת בילוש לבנה שנסעה אחריו, ולאחריה עוד צוותים כולל צוות מתנדבים בניידת כחול לבן. לאחר מעצר הנאשם ערך העד חיפוש ברכבו, ומצא בו שני סכינים, האחד מתחת למושב הנהג והשני בדלת הרכב (עמ' 69).

בחקירתו הנגדית נחקר דומברובסקי ארוכות אודות הירי. הוא נשאל מדוע לא ירה לעבר גלגלי הרכב, והשיב כי ירה לכיוון הגלגלים, אך מאחר שהרכב היה בנסיעה מהירה מאד היה קושי לכוון ולפגוע בגלגלים והוא פגע בדלת הרכב. עם זאת עמד על כך שירה כדי לעצור את הרכב, ולא כדי לנטרל (עמ' 72, 73, 74). הוא נשאל אם השתמש באקדח עם משתיק קול ואם ירה לעבר השמשה הקדמית, והשיב כי איננו מחסל, וכי ירה לכיוון הגלגלים (עמ' 77, 78).

אציין כי בצילום חור הכניסה של הקליע ברכב, נ/2, ניתן להבחין כי על אף שהחור נמצא בחלקה העליון של הדלת, גובהו מקביל לגובה החלק העליון של הגלגל.

לאחר חילופי הייצוג הוזמן העד להשלמת עדותו. הוא נשאל מדוע לא ירה ירי באויר להזהרה והשיב כי לא היה זמן לכך, וכי בדקה - שתיים בהן המתין הנאשם היה רחוק. עוד הוסיף כי הנאשם סיכן אותו והוא נדרש לזוז צעד או שניים אחורה כדי שלא יפגע (עמ' 198).

21. **רס"מ פטריק חנא** הוא מתנדב במשטרה והיה בניידת הסיור יחד עם יורי דומברובסקי. יחד הגיעו בניידת משטרה גלויה עם אורות כחולים לנתיב נסיעתו של הנאשם וחסמו אותו באמצעות הניידת. הוא ירד מהניידת לצד שמאל ושותפו יורי לימין. לדבריו רכב הנאשם הגיע, ראה את הניידת חוסמת את הכביש וניסה לחתוך לכיוון הכיכר, יורי קרא לעברו לעצור והוא לא עצר, ואז ירה יורי רייה אחת לאחר מכן סייע לבלשים להוציא את הנאשם מהרכב ולאזוק אותו, כאשר הנאשם משתולל (עמ' 84). בחקירה הנגדית אישר העד כי ראה בעיטות לעבר הנאשם, אך לא ראה בוקס לפניו (עמ' 88 שורה 7 ואילך).

סיכום ביניים

22. מעדויות השוטרים עולות מסקנות אלו:

גם אם תתקבל טענת הנאשם לפיה סבר בשלב הראשון של האירוע כי השוטרים בניידת הבילוש אינם שוטרים אלא מתנקשים או עבריינים, הרי שפרק זמן קצר מאד לאחר מכן, שניות או מספר קטן של דקות, הצטרפו למרדף ניידות "כחולות" המזוהות כניידות משטרה. עוד בשכונת גילה הצטרפה הניידת הראשונה, ובכיכר ביציאה משכונת גילה הצטרפו ניידות נוספות, כפי שניתן לראות בסרטון ת/5. כך שכבר בשלב זה, בקילומטרים הראשונים של המרדף, נסעה אחרי רכבו של הנאשם פמליה של ניידות משטרה, ובאותו שלב לא ניתן היה לטעות ולחשוב שאין מדובר בניידות משטרה, ואין בסיס לטענה של טעות בעובדה.

הנאשם תואר על ידי העדים כנוהג נהיגה פראית. הוא פגע ברכב חונה, עבר ברמזורים אדומים ונסע במהירות שהוערכה כ-130 קמ"ש ואף יותר מזה, בכבישים עירוניים. הנאשם לא נענה לדישות השוטרים, ועבר חסימות של ניידות משטרה שניצבו בכביש במטרה לחסום אותו, גם אם לא לוו במחסומי דוקרנים. התנהגותו של הנאשם נתפסה ככזו המסכנת את חייהם של שוטרים ועוברי דרך.

הטיפול במצלמות

23. החומר המצולם היחיד שנתפס בחקירה והוגש לבית המשפט הוא ת/5 - סרטון ממצלמת אבטחה בו נראית כניסת רכב הנאשם וניידות המשטרה לכיכר בצומת פרדוס. ההגנה טענה כי ניתן היה למצוא צילומים נוספים של האירוע, ובכך לתמוך בעדויות השוטרים או להפריכן.

רפ"ק דרור שמואלי הוא ראש יחידת פיענוח ביחידה האחראית על כל מצלמות התנועה בארץ. הוא התבקש על ידי חוקרי מרחב מוריה לבדוק הימצאותן של מצלמות תנועה פעילות בציר המרדף. שמואלי העיד כי בדק ומצא שבציר הנסיעה לא היו מצלמות פעילות, ורשם מזכר בהתאם (פרוטוקול עמ' 82, וכן המזכרים: ת/11 - פניית החוקרת מעין פרץ ותשובה, ת/12 - תיעוד נסיעה במסלול נסיעתו של הנאשם, בה מצא העד כי אין במסלול מצלמות אכיפה פעילות). העד הבהיר כי אין קשר בין המצלמות שבאחריותו לבין מצלמות של העיריה, כך שיתכן שבציר המרדף היו מצלמות של העיריה אך הדבר לא נבדק על ידו (עמ' 83). הוא הוסיף כי מצלמות התנועה אינן מתעדות את השטח באופן רציף, אלא כנסות לפעולה רק כאשר מבוצעת עבירה (עמ' 83 שורות 27, 28).

24. **רס"מ ערן אופיר** הוא מוסמך מעקב טכני והנדסת אלקטרוניקה, ואחראי על סרטוני האבטחה (עמ' 89). הוא העיד כי ערך סריקה לאיתור מצלמות המתעדות את האירוע, ואיתר מצלמה אחת בלבד ברחוב דב יוסף בגילה. הוא תיעד את ממצאיו במזכר ת/13, ואת הורדת הסרטון המתאר את האירוע במזכר ת/14. לגבי מצלמות של עיריית ירושלים העיד כי בדק עם מנת"י - מרכז ניהול תנועה ירושלים, ומצא שגם להם אין תיעוד של האירוע. העד הוסיף כי מצלמות העיריה מיועדות בעיקר לצפייה ישירה בצמתים לצורך ניהול התנועה והרמזורים, הן עובדות בסבב כך שבכל 8 שניות מבוצע הצילום במצלמה אחרת, ועל כן אין תיעוד רציף, ובשל מגבלות זיכרון החומר המצולם נשמר זמן קצר מאד (עמ' 90).
בחקירתו הנגדית של העד התברר כי הבדיקה במנת"י לא תועדה על ידו, ועדותו מבוססת על נוהל קבוע של עבודה (עמ' 91, 92).

להשלמת התמונה בנושא המצלמות יש לעיין גם בעדותו של **אסף שאול**, מנהל חדר הבקרה בעיריית ירושלים, המובאת להלן במסגרת סקירת ראיות ההגנה.

25. את פנייתו הנטענת של רס"מ אופיר לעיריית ירושלים צריך היה לתעד. זאת הן בשל החובה הכללית לתעד פעולות חקירה, והן על מנת למנוע את הספק הקיים עתה בשאלה אם נערכה פניה כזאת.

עם זאת, משקלו של מחדל זה בהערכת כלל הראיות אינו גדול, מטעמים אחדים. ראשית, יש בפני עדויות המגובות בתיעוד בכתב בדבר ניסיונות שנעשו לאתר מצלמות בנתיב הנסיעה הרלוונטי. כך שהמחדל החקירתי נוגע לנקודה מצומצמת של הפניה לעיריה בלבד. שנית, מצלמה אחת אותרה, התוכן שנקלט בה הוצג כראיה (ת/5), וניתן אכן לראות בה את רכב הנאשם והניידות נכנסים לכיכר בנסיעה מהירה מאד. מדובר, אמנם, במקטע קצר מאד של צילום, אך הוא מהווה תמיכה של ממש לעדויות השוטרים. שלישית, לנוכח גירסת הנאשם עצם קיומו של המרדף ועיקרי העובדות שתוארו על ידי השוטרים בנוגע להנהלות המרדף אינם שנויים במחלוקת. כך שהעדר תיעוד מצולם אינו משנה מהותית את תמונת הראיות ואינו פוגע בהגנת הנאשם.

עדי תביעה נוספים

26. **רס"ב גלעד כהן** גבה את הודעות הנאשם והעיד על נסיבות גבייתן. ההודעות הוגשו וסומנו ת/15, ת/16. דיסקים המתעדים את החקירה סומנו ת/17.

רס"ב מיכאל דאובר העיד בעמ' 107 לפרוטוקול כי הבחין ברכב שנפגע על ידי רכב הנאשם בתחילת האירוע. ברכב נראתה מכה בכנף וכן נמצאו שברים על הריצפה.

פקד אבי שרייר הוא קצין חקירות במרחב מוריה, ושימש בזמן האירוע כמפקד תורן. הוא הגיע למקום האירוע, ביצע סריקה ואסף תרמיל שמצא במקום (עמ' 112).

רס"ר מעיין פרץ היא חוקרת במרחב מוריה, ביצעה פעולות חקירה שונות בתיק והעידה (בעמ' 117 ואילך) על תיעוד פעולות אלה, ביניהן הדפסת פרטי האירוע מהמערכת המשטרית - ת/21.

רס"ב ארז הורוביץ משרת במחלק זיהוי במחוז ירושלים. הוא העיד כי בדק את רכבו של הנאשם ומצא בו חור המוערך כחור כניסה של קליע, אך לא מצא חור יציאה, כך שכל הנראה הקליע נשאר בדלת הרכב (עמ' 125).

העד **פאדי גאליה** הוא אח בחדר המיון בבית החולים הדסה עין כרם, שאליו הובא הנאשם מיד לאחר האירוע. העד העיד בעמ' 127 ואילך, וכן הוגשה בהסכמה הודעתו במשטרה ת/24, בה תיאר את הטיפול בנאשם. הוא ציין כי במהלך הטיפול לקח את מכנסי הג'ינס של הנאשם ונדקר מסכין שהיה בכיס המכנסיים. הדבר עורר דאגה רבה בשל החשש להדבקה במחלות.

העד **נחום לוי** הוא מנהל מערכות מידע של מוקד 100 בירושלים, והמציא העתק של הקלטת גל הקשר בזמן האירוע (עמ' 143).

ראיות ההגנה

גירסת הנאשם במשטרה

27. הנאשם מסר שתי הודעות במשטרה. ההודעה הראשונה, ת/15, נגבתה מהנאשם ביום 4.6.16 בשעה 12:24. הנאשם הודה שנהג ללא רשיון. הוא טען כי פעל מתוך פחד, לא ידע שמדובר ברכב משטרה והחל לנסוע מתוך פחד לחייו בשל סכסוכים עם עבריינים. לטענתו היה "**מאויים ברמות קשות**", לא ידע מה קורה איתו, פחד ונכנס ל"**חוסר שפיות עם עצמי**". הנאשם טען שאינו זוכר שכמעט דרס שוטר וזכר רק שכמעט נורה ב-אם 16, והוסיף כי הוא נוטל כדורי אסיוול ולקח כדור אחד ביום האירוע בצהריים. באשר לסכינים שברכב טען שהוא מחזיק סכין ברכב להגנה עצמית, וכן מחזיק סכין בחגורה להגנה עצמית וגם לצורך עבודה בגינה שעשה בביתו.

הנאשם נשאל על האיומים על חייו, והשיב כי הוא מאויים לאחרונה מכיוונים רבים, אך לא מסר פרטים, והוסיף כי הוא למד בישיבה ומנסה לשקם את חייו.

28. ההודעה השניה, ת/16, נגבתה ביום 8.6.16 בשעה 7:53 (על פי הערת חוקר החקירה עצמה החלה בשעה 9:30). הנאשם נשאל על המקטעים השונים של האירוע - ההימלטות מניידת הבילוש, ההתעלמות מחסימת ניידת הבילוש, חציית רמזור באור אדום, פריצת מחסום על ידי עקיפת ניידת, ועוד. הוא השיב כי אינו מכחיש את העובדות, והפנה לדברים שמסר בחקירתו הראשונה. בנוגע לאירוע כפיר האמר טען הנאשם כי לא ראה שום אדם שעמד מחוץ לרכב, וכי לא התכוון לפגוע באף אדם. הוא ציין את העובדה שגם כשרכבו נעצר, בחר לפגוע בעמוד כדי להימנע מפגיעה בשוטר או ברכב משטרתי. הנאשם התייחס פעם נוספת למצבו הנפשי, לרמת החרדה הגבוהה בה היה מצוי, וטען כי ראה את

ניידות המשטרה אך פחד גם מהן. הוא חזר פעם נוספת על הטענה שהחזיק סכין ברכבו לצורך הגנה עצמית. הוצג לו הסרטון בו צולם המרדף בכיכר (שבהמשך סומן ת/5), והנאשם לא הכחיש את המרדף וחזר על הטענות בנוגע למצבו הנפשי.

עדות הנאשם בבית המשפט

29. בתשובה לכתב האישום מסרה ב"כ הנאשם גירסה דומה, כמפורט לעיל.

בעדותו בבית המשפט (עמ' 129 ואילך) חזר הנאשם על כך שהוא סובל מחרדות כבר שנים רבות ומטופל באסיוול. הוא תיאר מספר פגיעות ונסיונות התנקשות שעבר, כולל אירוע בו נדקר 16 דקירות. לדבריו בעקבות החשש לחייו הוא נוהג ללבוש שכפ"ץ, ובחיפוש משטרתי בביתו נמצאו מספר שכפ"צים. בעקבות התראות שקיבל מהמשטרה ולאחר נסיונות ההתנקשות שעבר, הוא טס לאפריקה ושהה שם תקופה הרחק ממשפחתו וילדיו, כדי להציל את חייו. לאחר חזרתו לישראל החל ללמוד בישיבה ושינה את אורח חייו, התנהג והתלבש כתלמיד ישיבה. הוא אף החל לעבוד בגננות כדי לשקם את עצמו, ולטענתו לא עבר כל עבירה במשך שנתיים.

הנאשם הוסיף (עמ' 132 ואילך) כי רשיון הנהיגה שלו נפסל בשנת 2010, ולאחר מכן לא יכול היה לחדשו בשל מצבו הכלכלי. בליל האירוע הוא לקח באופן חד פעמי את הרכב של אשתו ונסע לבקר חבר בשכונת גילה. הנאשם הודה בכך שעבר עבירה כשנהג ברכב ונטל אחריות על כך (עמ' 132 שורה 22).

30. באשר לאירוע, הנאשם העיד כי ראה רכב דומם שאינו בתנועה, הרכב נצמד אליו בצורה לא רגילה ופתאום זינק אחריו (עמ' 133). הוא חשש שהוצמד מטען לרכבו או שמדובר במתנקשים המתכוונים לפגוע בו. הנאשם הדגיש כי ברכב ישבו שני אנשים שלא יכול היה לראות את פניהם מאחר שהפעילו אורות גבוהים, וכי הם לא סימנו לו במערכת כריזה או צפצוף ולא ב"צ'קלקה". לטענתו לא היתה לו סיבה לחשוש מהמשטרה, שכן על אף שנהג ללא רשיון והחזיק סכינים ברכב, מפגש עם המשטרה היה צפוי להסתיים בזימון לבית המשפט, ולא מעבר לכך. הנאשם תיאר מספר מקרים מוכרים לו או שפורסמו בתקשורת שבהם עבריינים התחזו לאנשי משטרה ורצחו או ביצעו עבירות אחרות.

לגבי החסימה הראשונה של הכביש בגילה על ידי ניידת טען הנאשם כי הניידת לא הבהבה באורות כחולים אלא רק סימנו לו בפנס, וכי היא חסמה רק נתיב וחצי מתוך ארבעה. הוא הדגיש כי לא פרץ מחסום פיזי כגון חוט או ברזל או מחסום דוקרנים (עמ' 134).

31. הנאשם הבהיר כי לא פגע בשום שוטר, וכי מלבד השוטר יורי שירה עליו לא הבחין בשום שוטר מחוץ לרכבו, כולל כפיר האמר שאותו, לטענתו, לא ראה כלל. הוא העיד לגבי מצבו התודעתי כי "**מרגע שחשבתי שאני לפני חיסול אפילו שראיתי ניידות כחולות לא יודע מה קרה לי, ירדתי למטה ורמת חשיבה לא היתה לי, רמת פחד היתה לי 100...**" (עמ' 135 שורות 14, 15). בהמשך הוסיף כי חשש שיפגע גם על ידי שוטרים, שכן בשנת 2001 ירה על בלש, וחשש שהשוטרים ינסו לנקום בו על שפגע בחברם. גם בנושא זה הפנה הנאשם לאירועים שונים שפורסמו בתקשורת, ולתקדים "הבלשים הנוקמים" (עמ' 139). הנאשם תיאר את מצבו לאחר האירוע. לדבריו, מיד לאחר שעבר תאונה בה נפתחו כריות האוויר של הרכב, ולאחר הירי לכיוונו, כשהוא מדמם, הוכה קשות על ידי השוטרים. הוא קיבל אגרוף בפניו, ולאחר מכן הושכב על הכביש והשוטרים בעטו באפו ובאוזנו, גרמו לנשירת שיניים מפיו ולחבלה שגרמה לאבדן שמיעה באחת מאוזניו (עמ' 140).

לאחר מעצרו נשלח הנאשם לקבלת חוות דעת פסיכיאטרית ולהסתכלות. לטענתו השוטרים שליוו אותו לבית

החולים הרצוג לא הסכימו להוריד את הנשק ולהימצא במקום בבגדים אזרחיים, ובעקבות זאת מנהל המחלקה סירב לקבלו למחלקה. לדברי הנאשם, השוטרים עצרו את שיחתו עם הפסיכיאטר אחרי רבע שעה, ולא אפשרו לו לעבור את ההסתכלות שאליה נשלח (עמ' 141).

32. בחקירתו הנגדית העיד הנאשם כי ביום האירוע יצא מביתו כשהוא במצב רוח מצויין, מרגיש טוב ולא במצב חרדתי, וכי נטל בבוקר כדור אסיוול באופן שגרתי (עמ' 148). הוא טען שהתנהגותו היתה סבירה בנסיבות, כי "**כל אדם היה בורח**" בשעת לילה כזו (עמ' 149 שורה 25), וכי התנהגותם של השוטרים היתה התנהגות עבריינית וחרגה (עמ' 150). הנאשם נשאל מספר פעמים מדוע לא עצר בשלב מתקדם יותר של המרדף, לאחר שהצטרפו ניידות כחולות מזוהות, והיה ברור שמדובר בניידות משטרה ולא במתנקשים. שאלה זו עלתה כמה וכמה פעמים, הנאשם השיב תשובות מתשובות שונות, וטען כי בשל הסערה שהיה נתון בה כתוצאה מהחלק הראשון של האירוע, לא היה מסוגל להגיב בחלק השני. אולם לא מצאתי בכל עדותו הסבר מספק לשאלה זו (ראו, לדוגמא, עמ' 152 שורה 19 ואילך, עמ' 153, עמ' 154 שורה 8, וכן בעדות המשלימה של הנאשם לאחר החלפת הייצוג, כאשר נשאל מספר פעמים, גם בשאלות מדריכות, על התנהלותו בשלב השני של האירוע, והתקשה לספק הסבר - עמ' 199 ואילך).

הנאשם נשאל אם עבר רמזורים אדומים, והשיב שהוא "טוען שלא" כיון שלא צולם במצלמה. הוא שאל אם נהג באופן פראי והשיב שנהג באופן ברחני, נס על חייו ולא התכוון לפגוע באחרים. נשאל אם נהג מעבר למהירות המותרת והשיב גם על כך שלא תועד באופן אובייקטיבי (עמ' 154 שורה 20 ואילך).

באשר לסכינים שהיו ברשותו, הנאשם טען כי נדרשו לו לצרכי עבודתו בגננות, להרכבת דשא, אך הודה גם בכך שהחזיק בהם לצורך הגנה עצמית (עמ' 156 שורה 27, עמ' 157 בראש העמוד).

עדי הגנה נוספים

33. העד **אסף שאול** הוא מנהל חדר הבקרה בעיריית ירושלים. בעדותו, בעמ' 159 ואילך, מסר כי קיימות מצלמות במספר צמתים בנתיב נסיעתו של הנאשם, וכי החומר המצולם נשמר עד 72 שעות, כך שלא ניתן לשחזרו. העד לא זכר פניה מהמשטרה בנוגע למצלמות, אם כי לא שלל אפשרות שהיתה פניה לאדם אחר.

הרב דניאל ביטון הוא ראש ישיבת שובו בנים בעיר העתיקה בירושלים, והכיר את הנאשם בתקופה בה למד בישיבה והשתתף בפעילות בה. בעמ' 163 לפרוטוקול העיד כי הנאשם החל להגיע לישיבה בלבוש חרדי, אולם הוא הבחין ב"הגנה" מתחת לבגדיו, דהיינו בכך שלבש שכפ"ץ. אציין כי הרב הקפיד להגיע לכל הדיונים בתיק.

העד **שלומי נתן** היה בעבר הרחוק שוטר בימ"ר ירושלים, הכיר את הנאשם במסגרת עבודתו, כשהגיע לעצרו בהיותו עציר נמלט. לאחרונה פגש שוב בנאשם וניסה לעזור בשיקומו בכך שהכיר בינו ובין גנן שהסכים להעסיקו (עמ' 164 ואילך).

העד **יעקב אילוז** הוא יזם ומנכ"ל של מוסד בית חם בקרית אתא, והעיד בעמ' 167 ואילך על הליך הגמילה שעבר הנאשם. לדבריו הנאשם סבל מחרדות, והדבר ידוע לו הן מדברי הנאשם והן מהצוות המטפל. הוא הוסיף כי הנאשם היה מגיע למפגשים עם אפוד מגן (עמ' 168).

גיא אשר הוא קצין אג"מ במח"ש, הוא נשאל (עמ' 172 ואילך) על מעורבות מח"ש בתיק.

ל ש היא אשתו של הנאשם ונכחה בכל הדיונים שהתקיימו בתיק זה. בעמ' 201 ואילך העידה בתיאורים

מוחשיים על נסיונות ההתנקשות שעבר הנאשם וכן על התקפי חרדה מהם הוא סובל במשך השנים. היא התייחסה לאיומים הקשים שבהם נתון הנאשם, למידעים אודות כוונות לפגוע בו הגורמים לכך שלעולם אינה מאפשרת נסיעה של הנאשם עם ילדיהם ברכב אחד. בהתייחס לסכינים שנמצאו ברכב טענה העדה כי היא שרכשה אותם עבור הנאשם לצורך עבודתו, ושכחה להוציא אותם מהמכונית (עמ' 203). גירסה זו אינה מתיישבת עם טענת הנאשם שהחזיק בסכינים לצורך הגנה עצמית.

מצבו הנפשי של הנאשם בזמן האירוע

34. כאמור, טענתו המרכזית של הנאשם היא שמצבו הנפשי והתקפי החרדה שהוא סובל מהם, בצירוף נסיבות המפגש עם שוטרי הבילוש, גרמו לו לחשוב שמדובר בעבריינים המבקשים להתנקש בו. קיימת, איפוא, חשיבות רבה למצבו הנפשי בזמן האירוע ובסמוך לאחריו. בדיונים בתיק זה עלה כי במסגרת דיוני המעצר הופנה הנאשם לקבלת חוות דעת פסיכיאטרית, אולם בתשובה לאישום בתיק שבפני לא הועלו טענות בנוגע להשפעת מצבו הנפשי של הנאשם על אחריותו הפלילית. לאחר החלפת הייצוג הוגשה חוות דעת פסיכיאטרית מטעם הנאשם, ובהתאם הוגשה חוות דעת נגדית מטעם התביעה. הטענה הועלתה רק בסיום פרשת ההגנה, ועל כן היא נדונה כאן עם יתר הטענות.

35. מטעם הנאשם הוגשה חוות דעתו של ד"ר מנדל פוקס. ד"ר פוקס תיאר את בדיקת הנאשם וציין כי

"בתוכן החשיבה גילה מחשבות רדיפתיות כלפי המשטרה ובמיוחד כלפי השוטר שכ ירה בו, טוען שהשוטר מעוניין לרצוח אותו, משוכנע בכך.... מלבד מקרה הנ"ל שולל הזיות ולא נראה הזייתי...."

כאשר הערתי לו ששוטרים לא רוצחים עבריינים אלא עוצרים אותם הוא משוכנע שבמקרה שלו הם ירצחו אותו וידוע לו שהשוטר מהאירוע עומד אחרי ניסיון לרצוח אותו בעברו ולכן הוא היה משוכנע שרוצים לרצוח אותו בעת האירוע הנדון, נכנס לחרדה קשה. טוען שהרגל 'היתה תקועה על הגז של הרכב' מתוך פאניקה בה היה שרוי אז."

בפרק הסיום של חוות הדעת כתב ד"ר פוקס כי

"1. קיימת סבירות שהנבדק סובל ממחשבות שווא רדיפתיות כלפי שוטרים שמעוניינים להתנקם ולהרוג אותו עקב אירוע ירי בעבר כאשר ירה לעבר שוטר והוא ממשיך לרדוף אחריו בניסיון לרצוח אותו... בבדיקתו מתאריך 8.6.16 עלתה האפשרות שהנבדק סובל מחרדה פסיכוטית (עקב מחשבת השוא הרדיפתית כלפי משטרה), כמו כן בבדיקה מתאריך 28.6.17 מכתב שבוחן מציאות של הנבדק פגום... בוחן מציאות פגום מצביע על מחלת נפש...."

2. לאור כל הממצאים הנ"ל, קיימת סבירות שבעת ביצוע המעשים המיוחסים לו בכתב האישום בתחילת האירוע הנבדק פעל כתוצאה מחרדה קיומית של פגיעה על ידי גורמים עברייניים בגלל שהשוטרים לא זוהו, מאוחר יותר לאחר שהצטרפו ניידות משטרה הנבדק פעל כתוצאה ממחשבות השווא הרדיפתיות כלפי המשטרה שכאמו לרמת חרדה גבוהה פסיכוטית ולכן הוא לא היה יכול להימנע ממעשים אלו."

36. בחקירתו המשלימה בבית המשפט הבהיר המומחה כי ראה בדברי הנאשם מחשבת שווא מניעתית כיון שתוכן דבריו, הטענה שהמשטרה רוצה להרוג אותו, אינה מציאותית (עמ' 225). הוא הגדיר את

ההפרעה ממנה סובל הנאשם כמחשבת שווא ספציפית, אשר אינה פוגעת בתפקודו ביתר התחומים (עמ' 226). בחקירתו הנגדית הבהיר המומחה כי אותה מחשבה עצמה יכולה היתה שלא להיחשב כמחשבת שווא אילו הנאשם היה חי במדינה בה המצב בו שוטרים רוצחים אזרחים אפשרי, אך ההנחה התרבותית המקובלת היא ששוטר שנוסע אחרי אזרח אינו מתכוון להרוג אותו (עמ' 231).

37. מטעם המאשימה הוגשה חוות דעתו של ד"ר איגור ברש, סגן מנהל בית החולים איתנים. בחוות דעתו קבע ד"ר ברש:

"אין בבדיקה זו כמו גם בבדיקה קודמת עדות למצב פסיכוטי. הנבדק מבסס את טענתו שהיה שרוי בחרדה על בסיס עובדות מציאותיות: פגיעות בו ע"י עבריינים בעבר. מנמק בצורה 'הגיונית וברור' שלא היה יכול לדעת שמדובר ברכב משטרתי. מדבר על פחד מציאותי מהסיטואציה, ללא כל עדות לקיום תכנים פסיכוטיים. אין כל בסיס להשערה שמדובר במחשבות שווא, אי לכך אינני מסכים עם המסקנה של ד"ר פוקס שהנאשם לא היה אחראי על מעשיו בגינם נשפט. אינני שולל שבסיטואציה של מרדף היו יכולים להתעורר בו זיכרונות מהתנקשויות בו ומהפגיעות שחווה בעברו, אך אין בכך בסיס לפטור אותו מאחריות פלילית לפי ס. 34 ח' לחוק העונשין, מאחר ולא מדובר במחלת נפש במובן המשפטי של המושג".

38. בשאלת השלמה השיב ד"ר ברש לב"כ המאשימה כי בסמוך לאירוע סבר ד"ר קרקיצ'ב שבדק את הנאשם כי יש מקום לבדיקה בתנאי אשפוז, אך הוא עצמו לא חשב כך, כיון שלא היה ספק שבזמן הבדיקה הנאשם לא היה במצב פסיכוטי, והאשפוז לא היה מסייע במענה לגבי השאלות הנוגעות למצבו בזמן האירוע (פרוטוקול עמ' 208). מכאן שההימנעות מאשפוז הנאשם לא נגרמה בשל נוכחותם של שוטרים במדים בבית החולים, אלא משיקול מקצועי רפואי.

בחקירתו הנגדית הוסיף ד"ר ברש כי פסיכוזה על רקע מחלת נפש אינה מתחילה בן רגע וחולפת בן רגע, ואף לא תוך כמה ימים. לדבריו אין תיאור קוהרנטי של פסיכוזה של הנאשם, ולא ניתן לומר שהנאשם היה במצב פסיכוטי בדיוק ברגע האירוע, לא לפניו ולא אחריו (פרוטוקול עמ' 213). הוא אישר עי על פי התיאורים שנשמעו בעדויות - לבישת אפוד המגן, ההימנעות מהימצאות ברכב עם ילידו - הנאשם מצוי אכן בחרדה, אך ככל הנראה יש סיבות המצדיקות את אמצעי הזהירות, וציין כי בזמן שהוא בדק את הנאשם לא היה כל סימן לחרדה (עמ' 214, 215). הוא סבר כי הנאשם נמצא אכן במצב חרדתי, אך לא כתוצאה ממחלת נפש.

39. אציין כי בבדיקות שנערכו לנאשם בסמוך למעצרו עלתה שאלה אם הנאשם סובל מחרדה פסיכוטית, ובחוות דעתם של ד"ר קרניצ'ב וד"ר קפלן מיום 23.6.16 הומלץ לאשפוז להסתכלות לצורך זה (חוות הדעת הוגשה כחלק מנ/12). גם במכתב ד"ר בורוכוב אל רופא בית המעצר מיום 28.6.16 (גם הוא חלק מנ/12) נזכר בוחן מציאות פגום, אם כי הובהר במכתב שהבדיקה לא הסתיימה. אולם מסמכים אלה הם מסמכים ראשוניים שאינם מתיימרים להיות חוות דעת סופיות לגבי מצבו של הנאשם. בסופו של דבר, הסברו של ד"ר ברש לפיו אין מדובר בחרדה פסיכוטית אלא בחרדה שיש לה בסיס הגיוני הנובע מאורח חייו של הנאשם, מהווה הסבר גם לשאלות שהועלו באותם מסמכים רפואיים ראשוניים.

40. לאחר שעיינתי בחוות הדעת וביתר המסמכים הרפואיים שהוגשו, ולאחר ששמעתי את עדויותיהם של שני המומחים, אני מקבלת את עמדתו של ד"ר ברש לפיה הנאשם לא סבל ממחלת נפש ואין בסיס לפטור אותו מאחריות פלילית. עמדתו של ד"ר ברש היתה משכנעת כשלעצמה, ובנוסף עלתה בקנה

אחד עם התרשמותי מהתנהלותו של הנאשם במהלך הדיון ומהטענות שהועלו מצידו. ד"ר פוקס ביסס את חוות דעתו על הנחה שמחשבות הנאשם אודות רדיפת המשטרה אחריו מצביעה על חרדה פסיכוטית ובוחן מציאות פגום. אולם הנאשם טען כבר בחקירותיו במשטרה, ואף הקדיש חלק ניכר מהמשפט ומעדותו בבית המשפט, כדי לשכנע שחששותיו אכן מבוססים, הן בשל היתקלויותיו בעבר עם שוטרים והן בשל נסיונות החיסול שעבר והיותו מאויים גם כיום. גם אשתו של הנאשם תיארה את האיומים נגדו, והוסיפה שגם היא עצמה נוקטת אמצעי זהירות ואינה מאפשרת נסיעה של ילדיה ברכב בו נמצא הנאשם. האם גם אשתו של הנאשם סובלת מחרדה פסיכוטית?

בנסיבות אלה סבירה בעיני התפיסה לפיה חרדותיו של הנאשם מבוססות על תפיסה ריאלית של מציאות חיון, ואינן מהוות ביטוי למצב פסיכוטי.

41. ההגנה העלתה טענה לפיה חוסר שיתוף פעולה מצד המשטרה סיכל אפשרות של עריכת בדיקה פסיכיאטרית בתנאי הסתכלות, ובכך נמנעה מהנאשם אפשרות להוכיח את מצבו הנפשי. אני דוחה טענה זו: גם אם נוצר מתח מסויים בין הרופא לבין השוטרים שליוו את הנאשם לבדיקה הפסיכיאטרית, מן הסתם אין זו הפעם הראשונה, ואף לא האחרונה, בה נשלחים להסתכלות אנשים החשודים בביצוע עבירות חמורות המסכנות את הציבור, אשר מצבם מחייב שמירה משטרתית צמודה. הדבר אינו מונע אפשרות של אבחון והסתכלות, ואף של אשפוז פסיכיאטרי. ניתן להניח כי אילו העריכו הרופאים המטפלים כי יש צורך ממשי בהמשך הימצאותו של הנאשם במסגרת פסיכיאטרית, ואילו הנאשם וב"כ היו נחושים להמשיך בהליך, היתה נמצאת המסגרת המתאימה. גם בית המשפט ששלח את הנאשם להסתכלות היה מגיב באופן נחרץ אילו התרשם שנמנעת בדיקה חיונית בשל התנהלות המשטרה.

טענות נוספות

42. חוקיות הירי

ההגנה טענה כי לא היתה הצדקה לירי ברכבו של הנאשם, וכי הדבר עומד בניגוד לנהלי המשטרה. אני סבורה שהרלוונטיות של טענה זו מוגבלת, כיון שהירי בוצע בסיום האירוע, לאחר שהנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו. אין מדובר בנסיבות המהוות בסיס לטענת הגנה מן הצדק, כגון מצב בו הירי בלתי חוקי בעליל, או מצב בו נגרמו לנאשם נזקים חמורים כתוצאה מהירי.

מכל מקום אני סבורה שיש לדחות את הטענות גם לגופן:

43. פקודת המטרה הארצי בדבר שימוש בכלי יריה לצורך ביצוע מעצר הוגשה כמוצג נ/15. הפקודה קובעת כדלקמן:

"השימוש בכלי יריה לצורך ביצוע מעצר אסור, אלא אם התקיימו תנאים מצטברים אלה:

1. המעצר מתייחס לעבירה מסוג פשע, שנתקיים לגביה אחד מאלה:

א. המעשה שהוא עילת המעצר סיכן בצורה ממשית את חיון או את שלמות גופו של אדם.

ב. האדם שמבקשים לעצור בגין אותה עבירה מסכן באופן ממשי את חיון או את שלמות גופו של אדם.

2. אין דרך אחרת לבצע את המעצר

עמוד 15

3. השימוש בכלי היריה אין בו כדי לגרום סיכון ממשי לחייהם או לשלמות גופם של עוברי אורח וחפים מפשע".

44. מהראיות שבפני עולה כי הנאשם עבר עבירות חמורות, בנהיגה שיצרה סיכון לחיי אדם, ובאי ציות לשוטרים. אופן התנהגותו עורר חשד שהנאשם היה מעורב בעבירה חמורה, או מתכוון לעבור עבירה כזו. חלק מהעדים ציינו אפשרות שהועלתה שמדובר באירוע פח"ע. הנאשם לא נענה לדרישת השוטרים לעצור, ברח באופן אקטיבי כשמאחוריו שיירה של ניידות ופרץ חסימות מאולתרות על הכביש, כך שקשה להעלות על הדעת דרך אחרת לעצרו.

חובתם של שוטרים להגן על הציבור ולמנוע ביצוע עבירות. לכן, המבחן לניטרול הסכנה ולעצירת הנאשם אינו רק העמדה בסיכון של השוטרים שהיו מעורבים באירוע, אלא מילוי חובתם של השוטרים להגן על כלל הציבור. גם שוטר שלא חש סכנה לחייו שלו, מחוייב לפעול במטרה למנוע סיכון הציבור.

הקצין כפיר האמר, שחש סכנה מוחשית לחייו, נתן פקודת ירי בגלגלי הרכב. כאמור, מדובר בפקודה שהיתה סבירה לאור הנסיבות. גם אם הפקודה הופנתה באופן ישיר לרכב הבילוש (שכונה בקשר 731), ההקשר של מתן הפקודה בגל הקשר שרבים מאזינים לו מצביע על כך שהפקודה לא ניתנה ספציפית לניידת הבילוש בלבד, ומכל מקום, סמכות הירי קמה לשוטרים מכח הנסיבות, ולא רק מכח הפקודה שניתנה. ההחלטה לעצור את הנאשם על ידי ירי לרכבו היא החלטה סבירה העומדת בדרישות שנקבעו בנהלים.

נסיבות הימצאותה של ניידת הבילוש במקום המפגש עם הנאשם

45. ב"כ הנאשם טענו בשלבים שונים של המשפט, הן במהלך עדויותיהם של חיון ולוקאס והן לאחר החלפת הייצוג, כי הפניה לנאשם והדרישה ממנו להזדהות לא היתה מקרית. בנושא זה איפשרתי חקירה בהיקף מצומצם, ללא הרחבת יריעת המחלוקת, שכן הנושא אינו רלוונטי ואין לו השפעה על ההליך שבפני. ב"כ הנאשם טענה כי השאלה משמעותית כיון שיש בה כדי להשפיע על מהימנות העדים.

אין מחלוקת על כך שהנאשם הוא עבריין מורשע ומוכר למשטרה, ועניין זה הועלה פעם אחר פעם ביוזמתו של הנאשם עצמו, להוכחת טענת ההגנה שלו. לא נטען כנגד עצם סמכותם של שוטרים לדרוש מרכב לעצור לבדיקה, במיוחד כאשר בענייננו אין מחלוקת על כך שהנאשם נהג ללא רשיון, וכשמדובר ברכב בעל חלונות כהים הנוסע בשכונת מגורים בשעת לילה מאוחרת. במצב זה לא ניתן לטעון כי השוטרים לא היו רשאים להורות לרכב לעצור בצד לצורך זיהוי, בדיקת רשיונות וכדומה, ומשכך, השאלה אם השוטרים נמצאו במקום במסגרת סיור שגרתי או במשימה ספציפית, ואם חשדו שהנהג הוא הנאשם שבפני אם לאו, אינה רלוונטית, שכן בכל מקרה היה על הנאשם לעצור ולהזדהות על פי דרישת השוטרים.

46. אני סבורה שניתן למצוא תמיכה ניכרת לגירסת העדים שהנאשם לא היה היעד והסיבה להימצאותם במקום, בעובדה שבמהלך המרדף הסוער אחר הנאשם לא הוזכרו שמו וזהותו. אין מחלוקת על כך ששוטרי הבילוש הכירו את הנאשם. אילו היו מודעים לכך שהנאשם הוא הנוהג ברכב, ניתן להניח שהיו מציינים זאת בגל הקשר ומזהירים את השוטרים המעורבים, בעיקר על רקע העובדה שהנאשם ירה בעבר בשוטר. בטיחותם של השוטרים היתה עומדת מעל שיקולים מבצעיים כאלה ואחרים, והעובדה שבמהלך המרדף לא עלו שמו וזהותו של הנאשם מצביעה על כך שהשוטרים עצמם לא היו מודעים לזהותו.

התייחסות לעבירות הספציפיות

47. אני סבורה שהמאשימה עמדה בנטל הוכחת רובן של העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום ברמה שמעבר לספק סביר, כמפורט להלן:

העבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה - הוכח כי הנאשם נהג במהירות מופרזת, בניגוד לחוקי התנועה, ונשמעו עדויות על כך שגרם לכלי רכב לעצור כדי להימנע מפגיעה. העבירה של סיכון חיי אדם דורשת יצירת סיכון, ואינה מחייבת מימוש הסיכון. אני סבורה שנהיגתו של הנאשם מקימה את העבירה.

חבלה ברכב - נשמעו עדויות על כך שבתחילת המרדף פגע הנאשם ברכב חונה, ואף תוארו מקום הפגיעה והשברים שעל הכביש.

הפרעה לשוטר - הנאשם נמנע מלהיענות להוראות השוטרים, הן בתחילת המרדף והן בהמשך, כשניידות המשטרה יצרו חסימות וסימנו לו לעצור. בכך הפריע לשוטרים במילוי תפקידם.

החזקת סכין - הנאשם הודה בהחזקה הפיזית של הסכינים. הוא טען אמנם שנוזק לסכינים לצורך עבודתו, אולם בה בשעה טען כי החזיק בסכינים להגנה עצמית. החזקת שלושה סכינים, החזקתם הן ברכב והן על גופו של הנאשם, ללא כלי עבודה נוספים, והזיקה להסברי הנאשם לגבי האיומים נגדו - כל אלו תומכים במסקנה שהסכינים לא נועדו לשמש את הנאשם בעבודתו, ועל כן החזקתם אסורה.

נהיגה ללא רשיון - הנאשם הודה בכך שאין בידו רשיון נהיגה עוד משנת 2010.

אי ציות לרמזור - נשמעו מספר עדויות על כך שהנאשם עבר בצמתים באור אדום. עם זאת, מאחר שהראיות מבוססות על עדויות השוטרים בלבד, ללא צילום או תיעוד מדוייק בזמן אמת, אני נמנעת מהרשעת הנאשם בשש עבירות המתייחסות לצמתים ספציפיים, ומרשיעה אותו בעבירה אחת בלבד.

באשר לעבירה של חבלה ופגיעה בנסיבות מחמירות תוך שימוש בנשק, אני סבורה שעבירה זו הוכחה באופן פורמלי, אולם ספק אם זוהי אכן העבירה המתאימה לתאר את האירוע. ראשית, מדובר בנוזק מינורי שהוגדר על ידי כפיר האמר כ"**שפשוף קל בברך מהנפילה**" וכך נראה גם מהתמונה ת/3. ניתן, אמנם, להגדיר את אותו שפשוף כפגיעה, אולם ברמה הנמוכה ביותר. היסוד המחמיר של נשיאת נשק חם או קר אף הוא הוכח, שכן הנאשם נהג בזמן הרלוונטי ברכב הנחשב לעניין זה כנשק קר, ונהג בו באופן מסוכן. מתיאור הסיטואציה ברור שגם אם נפילתו של האמר לא היתה כתוצאה ממגע פיזי עם רכב הנאשם, היא נגרמה כתוצאה מהאירוע והנסיון לחסום את הרכב. סעיף 335 לחוק העונשין עוסק בנסיבות בהן "העברין נושא נשק קר או חם". דהיינו, די בעצם נשיאת הנשק, ובקשר סיבתי בין נשיאתו לבין הפגיעה שנגרמה, כדי להקים את העבירה, גם אם הפגיעה לא נגרמה ישירות מאותו נשק קר. אני סבורה, איפוא, שהעבירה שיוחסה לנאשם הוכחה, אם כי מדובר ברף נמוך במיוחד של עבירה זו.

48. לאור כל האמור אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ז אלול תשע"ז, 07 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים